

teatrero^{mea}
direcció: josep maria pou

GRUP FOCUS

GRÈC | Festival
de Barcelona

CASA DE NINES 20 ANYS DESPRÉS

DE LUCAS
HNATH

DIRECCIÓ SILVIA
MUNT

EMMA
VILARASAU

RAMON
MADAULA

JÚLIA
TRUYOL

ISABEL
ROCATTI

A PARTIR DEL CLÀSSIC DE HENRIK IBSEN

M'AGRADARIA HAVER-HO FET
D'UNA ALTRA MANERA?
SI, SÍ. POTSER SÍ.

M'AGRADARIA NO HAVER-HO FET?
NO, GENS NI MICA. NO ME'N PENEDEIXO.

A partir del 25 de juny, el Teatre Romea estrena **Casa de nines, 20 anys després**, la versió catalana d'*A doll's house, part 2*, de Lucas Hnath. L'èxit internacional del dramaturg nord-americà és una adaptació a partir del clàssic de Henrik Ibsen, que presenta l'individualisme més absolut amb què els personatges s'enfronten als convencionalismes socials i a la moral establerta.

Sílvia Munt dirigeix aquesta posada en escena depurada i atemporal, una coproducció del Grec 2019 Festival de Barcelona, Teatre Romea i Ver-teatro. En una obra purament d'actors, Emma Vilarasau es posa a la pell de Nora Helmer, una dona empoderada, inconformista i lluitadora. Ramon Madaula, Isabel Rocatti i Júlia Truyol acompanyaran l'actriu dalt de l'escenari, en aquest drama contemporani que planteja la realitat de la icònica protagonista de *Casa de nines*, de Henrik Ibsen, vint anys després d'abandonar la llar familiar.

La llibertat, la renúncia i la dignitat són els grans protagonistes d'aquest text sense fissures, que planteja un debat dialèctic entre quatre personatges que reflexionen sobre la pròpia identitat i les relacions d'estima i responsabilitat entre home i dona, progenitors i descendents. La peça crea un exercici filosòfic vívid i juganer que ens convida a resoldre un sofisticat debat: quin és el preu de la llibertat?

Fitxa

Autor

Lucas Hnath

a partir del clàssic
de **Henrik Ibsen**

Traducció

Helena Tornero

Direcció

Sílvia Munt

Amb

Emma Vilarasau

Ramon Madaula

Isabel Rocatti

i **Júlia Truyol**

Escenografia **Enric Planas**

Vestuari **Mercè Paloma**

Disseny de la il·luminació **David Bofarull**

Espai sonor **Jordi Bonet**

Ajudantia de direcció **Tilda Espluga**

Ajudant d'escenografia **Víctor Peralta**

Direcció de producció **Maite Pijuan**

Cap de producció **Marina Vilardell**

Producció executiva **Raquel Doñoro**

Direcció d'oficina tècnica **Moi Cuenca**

Oficina tècnica **David Ruiz**

Regidoria i vestuari **Jana Morey**

Construcció d'escenografia **Pascualin Estructures**

i **Estudi Taller d'escenografia Jorba-Miró**

Confecció vestuari **Época Barcelona**

Intèrpret de violoncel **Manuel M. del Fresno**

Prensa **Anna Casasayas** i **Albert López**

Màrqueting i comunicació **Publispec**

Reportatge fotogràfic **David Ruano**

Disseny gràfic **Santi&Kco**

Agraïments **Estudi Oido**

Idioma **català**

Durada **1 hora i 35 minuts** (sense entreacte)

Una coproducció

GR&C | Festival
de Barcelona

teatreroomea

VERTEATRO
PRODUCCIONES

L'obra

En l'escena final de l'obra mestra d'Ibsen del 1879, Nora Helmer pren la sorprenent decisió de tancar la porta a la seva vida anterior: deixar el marit i els fills, i començar una vida en solitari.

Han passat 20 anys des que la Nora va marxar de casa.

Ara, algú pica sobre aquella mateixa porta. La Nora ha tornat.

Però per què? I què pot significar aquest fet per als que va deixar enrere?

La crítica internacional ha dit:

“INTEL·LIGENT, DIVERTIDA I ABSOLUTAMENT FASCINANT.”

The New York Times

**“EL TRIOMF DE L'OBRA ÉS EL MISSATGE ESTIMULANT
SOBRE EL FEMINISME.”**

Huffington Post

**“LA IMAGINATIVA HISTÒRIA DE HNATH ÉS UNA DIGNA
SUCCESSORA DE L'ORIGINAL D'IBSEN.”**

Herald Tribune

“UN CLÀSSIC DEL NOSTRE TEMPS .”

San Francisco Chronicle

“RABIOSAMENT INTEL·LIGENT I SORPRENENT.”

San Jose Mercury News

Casa de nines, 20 anys després...

Fa 140 anys que es va estrenar *Casa de nines*, de Henrik Ibsen, la història que va donar peu al dramaturg Lucas Hnath per a la creació d'aquesta obra, d'aquesta rotunda segona part on imaginem que Nora, després d'abandonar el seu marit i els tres fills petits, torna a casa al cap de vint anys. Aquest és el punt de partida que Hnath aprofita magistralment per debatre sobre la llibertat de la dona, sobre la necessitat d'escoltar l'altre, sobre les diferents maneres d'entendre la vida... Fa 140 anys i encara avui en dia el debat és imprescindible perquè encara hi ha molt camí per recórrer.

Els quatre personatges de l'obra defensaran quatre relats que tenen una vigència indiscutible. Encara ara ens cal entendre els motius de Nora, la necessitat profunda d'escoltar la seva pròpia veu, d'assumir la responsabilitat de viure en llibertat, d'escollir qui és i què vol ser. Però també d'escoltar Torvald, el marit abandonat, i Emmy, la seva filla, i també Anne Marie, la dida que ha tingut cura dels seus fills.

Gairebé com en un ring, es trobaran els personatges per al "combat" etern entre l'home i la dona, entre la filla i una mare absent, entre la possibilitat d'escollir o la impossibilitat de fer-ho. Les seves raons no són només d'una època, són també d'ara, de sempre. Aquesta invitació a pensar en els motius que ens fan escollir com volem viure, en com costa trencar els patrons culturals als quals estem sotmesos homes i dones, i en la dificultat que comporta el simple fet de viure amb les persones, és el viatge apassionant que ens ofereix l'autor, que, amb una mirada sàvia, comprensiva i fins i tot divertida, ens fa entendre que l'elecció de vida depèn d'una infinitat de coincidències però, sobretot, d'aconseguir ser lliure per poder pensar-hi.

Sílvia Munt

Lucas Hnath, autor

Hnath va créixer a Orlando, Florida. Es va traslladar a la ciutat de Nova York l'any 1997 per estudiar medicina, tot i que va acabar graduant-se en escriptura dramàtica a l'Escola Tisch de les Arts, a la Universitat de Nova York, on és professor.

Red Speedo es va representar en l'Off-Broadway en el Taller de Teatre de Nova York, del 17 de febrer al 27 de març de 2016, i va guanyar el premi Obie a la millor dramaturgia el mateix any. Ha escrit *A doll's house, part 2*, que es va estrenar a Broadway al John Golden Theatre l'1 d'abril de 2017. Dirigida per Sam Gold, va compartir amb Laurie Metcalf, Chris Cooper, Jayne Houdyshell i Condola Rashad. L'obra va ser encarregada per South Coast Repertory, Costa Mesa, Califòrnia, on es va acabar produint, dirigida per Shelley Butler. Va suposar el debut de Hnath als escenaris de Broadway, amb el qual va aconseguir captivar a la crítica internacional. Aquesta producció de la peça va rebre fins a vuit nominacions als premis Tony (incloent-hi millor muntatge i millor director), i tres nominacions als premis Outer Critics Circle Awards. Va ser guardonat l'any 2016 per *The Christians* amb l'Outer Critics Circle Award a la millor obra nova de l'Off-Broadway.

Segons *The New York Times*, Lucas Hnath és una de les veus més fresques de la dramaturgia contemporània nord-americana. Diversos guardons avalen la seva trajectòria, entre els quals cal destacar un premi Windham-Campbell Literature en la categoria de drama (2018); dos premis Steinberg/ATCA en la categoria d'obra de nova creació (2017 i 2013); un premi Kesselring (2016); un Guggenheim Fellowship (2015); un premi de l'Outer Critics Circle Award en la categoria de millor obra, i un premi Obie a la dramaturgia (2015).

Sílvia Munt directora

Actriu, guionista i directora de cinema i teatre, va iniciar la seva carrera artística en el món de la dansa. Titulada en Ballet Clàssic per The Royal Ballet de Londres (1974), va formar part del Ballet Contemporani de Barcelona, entre d'altres.

Després d'una extensa carrera com a actriu, en la qual ha participat en més de cinquanta pel·lícules i ha aconseguit, entre d'altres, el premi Goya pel seu paper a *Alas de mariposa* (2001), va donar un gir a la seva trajectòria i va passar a dedicar-se principalment a la direcció, tant de pel·lícules com de documentals i teatre. En aquesta etapa, va guanyar el seu segon Goya, aquest cop com a directora, per *Lalia*, el seu primer curt documental. Tot seguit van arribar *Gala* (llargmetratge documental i premi a la millor òpera prima), *Pretextos* (llargmetratge de ficció premiat com a millor direcció al Festival de Málaga), i *La granja del pas*, el seu darrer projecte documental. Una pel·lícula que parla de la capacitat de superació i solidaritat en una societat castigada per la crisi (1r premi a la Seminci de Valladolid i 1r premi PRIMED, entre d'altres). També ha treballat com a realitzadora de pel·lícules per a televisió, unes vuit en total, de les quals també s'ha encarregat d'escriure els guions. Ha muntat l'adaptació de *Vida privada*, de J.M. de Sagarra, una mini sèrie de dos capítols que ha dirigit per a la petita pantalla.

En el camp del teatre, ha dirigit *Surabaya*, de March Rosich (Teatre Romea, 2005); *Cap al tard*, amb textos de Santiago Rusiñol (La Villarroel, 2007); *Una comèdia espanyola*, de Yasmina Reza (CDN, 2009); *Dubte*, de John Patrick Shanley (Teatre Poliorama, 2012); *El preu*, d'Arthur Miller, amb un gran èxit de crítica i públic (Teatre Goya, 2015-2016); *La resposta*, de Brian Friel (Teatre Goya, 2018); *Les noies de Mossbank Road*, d'Amelia Bullmore (La Villarroel, 2018-2019), i *Dogville*, de Lars Von Trier (Teatre Lliure, 2019).

La seva trajectòria ha estat guardonada amb diversos premis, entre les quals cal destacar: el premi de Cinematografia de la Generalitat a la millor professional de l'any (1982); Concha de Plata del Festival de Sant Sebastià a la millor promesa cinematogràfica (1982); Premi d'interpretació al festival de Praga (1983), Premi a la millor actriu al Festival d'Évora (1985); Premi Goya a la millor actriu per *Alas de mariposa* (1992); nominació al Premi Goya per *La pasión turca* (1994); Premi United Nations World Forum on Children's television per *Lalia* (2000); Premi al millor documental del Col·legi de Directors de Cine de Catalunya per *Elena Dimitrievna Diakonova. Gala* (2003); Premi CIVIS ARD Media Prize (Alemanya) al millor Telefilm de l'any per *Les filles de Mohamed* (2003); Biznaga de Plata a la millor TV Movie del Festival de Cine de Málaga per *Cosas que pasan* (2006); Premi al millor director del Festival de Cine de Málaga per *Pretextos* (2008); Premi a la millor TV Movie del Festival de Cine de Islantilla per *Bajo el mismo cielo* (2009); Premi del públic del Festival de Cine Español de Tànger per *Bajo el mismo cielo* (2009); Premi al millor documental de la SEMINCI de Valladolid per *La granja del pas* (2015), i Premi Gaudí a la millor pel·lícula per a televisió per a *Vida privada* (2019). Sílvia Munt ha estat nominada al premi a la millor direcció d'escena per *La resposta* en la 22a edició dels premis Max (2019).

Emma Vilarasau actriu

Va estudiar interpretació a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona del 1977 al 1980, i va completar la seva formació amb seminaris amb John Strassberg i Carlos Gandolfo, així com amb estudis a l'escola de Philip Gaulier a París l'any 1985.

És una de les actrius més reconegudes de l'escena catalana, també molt requerida a la televisió i al cinema. La seva trajectòria teatral abasta més de quaranta interpretacions des de l'any 1982, any en què va debutar als escenaris amb *Mort, dimoni i carn*, de Maria Aurèlia Capmany, dirigida per Carme Portaceli (Teatre Lliure, 1982). Al Lliure va treballar durant un llarg període sota les ordres de Fabià Puigserver, Lluís Pasqual, Pere Planella, Carme Portaceli i Xicu Masó. El 1990 es va posar per primer cop sota la direcció de Sergi Belbel a *Tàlem* (Teatre Romea) i, posteriorment, va repetir a les seves ordres a: *El criptograma*, de David Mamet (TNC, 1999); *L'habitació del nen*, de Josep Mª Benet i Jornet (Teatre Lliure, 2003); *Agost* (TNC, 2010-2011); *Els dies feliços*, de Samuel Beckett (Teatre Lliure, 2014); *Fedra*, de Racine (Teatre Romea, 2015), i *Caiguts del cel*, de Sébastien Thiéry (Teatre Condal, 2015 i Teatre Goya, 2016). També destaquen les seves interpretacions a les ordres de: Ariel Garcia Valdés a *Les tres germanes* (TNC, 2005); Manel Dueso a *Un tramvia anomenat desig* (Teatre Romea, 2000); Lluís Homar a *El barret de cascavells* (Teatre Lliure, 1994); Josep Maria Mestres a *La infanticida* (Teatre Romea, 2009) i *Un matrimoni de Boston* (Teatre Lliure, 2006); Pere Riera a *Barcelona* (TNC, 2013), *Desclassificats* (La Villarroel, 2011) i *Infàmia* (La Villarroel, 2016); Daniel Veronese a *Qui té por de Virginia Woolf?* (Teatre Romea, 2011); Pau Miró a *Victòria* (TNC, 2016) i *Un tret al cap* (Sala Beckett, 2017); Andrés Lima a *La mare*, de Florian Zeller (La Villarroel, 2017); i Lluís Pasqual a *Medea*, a partir d'Eurípides i Sèneca, amb versió d'Alberto Conejero i el mateix Lluís Pasqual (2018).

La seva extensa trajectòria sobre els escenaris ha estat guardonada amb diversos premis, entre els quals cal destacar la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (2015); el premi Max 2014 a la millor actriu de teatre i el premi Butaca 2013 per *Barcelona* (2013); el premi Teatre BCN 2004-2005 a la millor actriu per *Les tres germanes* (2005); el premi Els millors de la Ciutat de Tarragona a la millor interpretació femenina per *L'habitació del nen* (2003); el premi de la crítica teatral de Barcelona per l'obra *Criptograma* (1999), i el premi Margarida Xirgu per *Dansa d'agost* (1993), entre d'altres.

Ramon Madaula actor

Actor i dramaturg format en interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha fet d'actor de teatre, cinema i televisió, i també de productor teatral. En la seva extensa carrera, ha estat guardonat amb el premi Butaca al millor actor protagonista per *Calígula* (2004); el premi Ciutat de Barcelona per *El llibertí* (2008); el premi Gaudí al millor actor secundari per la pel·lícula *La por* (2014), i el premi Butaca i Premi de la Crítica al millor actor de repartiment per *El rei Lear* (2015).

Dels seus darrers treballs com a actor destaquen *Adossats*, de Ramon Madaula amb direcció de Jordi Casanovas (Teatre Romea, 2017-2019); *La Treva* (*Time stands still*), de Donald Margulies, amb direcció de Julio Manrique (La Villarroel, 2016-2017); *El preu*, d'Arthur Miller amb direcció de Sílvia Munt (Grec 2016 Festival de Barcelona); *L'electe*, de Ramon Madaula, amb direcció de Jordi Casanovas (2015-2017); *A teatro con Eduardo*, d'Eduardo di Filippo, i *El rei Lear*, de William Shakespeare, sota les ordres de Lluís Pasqual (Teatre Lliure, 2015-2016); *La partida* (*Dealer's Choice*), de Patrick Marber, amb direcció de Julio Manrique (Teatre Romea, 2014-2015); *Un aire de família*, d'Agnès Jaoui i Jean-Pierre Bacri (Teatre Romea, 2013); *Cap al tard*, de Santiago Rusiñol i direcció de Sílvia Munt (La Villarroel, 2013); *Oleanna*, de David Mamet (Teatre Romea, 2012), i *Dubte*, de John Patrick Shanley i direcció de Sílvia Munt (Teatre Poliorama, 2012). També ha format part de muntatges com *Un Déu salvatge*, de Yasmina Reza, dirigit per Tamzin Townzend (Teatre Goya, 2010); *Una comedia española*, de Yasmina Reza i direcció de Sílvia Munt (CAET, 2009); *El llibertí*, d'Eric-Emmanuel Schmitt, dirigit per Joan Lluís Bozzo (Teatre Poliorama, 2007); *Adreça desconeguda*, de Kressmann Taylor, dirigit per Fernando Bernuez (Teatre Borràs, 2006); *Les tres germanes*, d'Anton Txékhov i direcció de Ariel García Valdés (TNC, 2005); *Calígula*, d'Albert Camus, dirigit per Ramón Simó (TNC, 2004); *Closer*, de Patrick Marber, dirigit per Tamzin Townsend (La Villarroel, 2003); *Escenes d'una execució*, de Howard Barker, dirigit per Ramon Simó (TNC, 2002); *Terra baixa*, d'Àngel Guimerà, dirigit per Ferran Madico (TNC, 2000); *Àngels a Amèrica*, de Tony Kushner i direcció de Josep Maria Flotats (TNC, 1996); *Els bandits*, de Friedrich von Schiller i direcció de Lluís Homar (Teatre Lliure, 1995); *La mort i la donzella*, d'Ariel Dorfman (Teatreneu, 1994); *Dansa d'agost*, de Brian Friel, dirigit per Pere Planella (Teatre Lliure, 1993); *Història d'un soldat*, de Charles-Ferdinand Ramuz i Igor Stravinski, amb direcció de Lluís Homar (Teatre Lliure, 1991); *El viatge*, de M. Vázquez Montalbán i direcció de Ariel García Valdés (1989); *La ronda*, d'Arthur Schnitzler, dirigit per Mario Gas (Teatre Condal, 1986); *Cyrano de Bergerac*, d'Edmond Rostand, dirigida per Josep Maria Flotats (1985); *L'auca del Senyor Esteve*, de Santiago Rusiñol, dirigit per Pere Planella (Teatre Grec, 1984).

Ramon Madaula és autor de quatre textos teatrals: *Adossats* (Teatre Romea, 2017-2019), *Ignots* (Maldà, 2017), *L'electe* (Sala Muntaner, 2017) i *Coses nostres* (Sala Atrium, 2015).

Júlia Truyol actriu

Actriu mallorquina. Graduada en Interpretació a l'Institut del Teatre. A més, ha realitzat estudis en dansa clàssica i jazz, dramàtúrgia actoral i dansa-teatre. És membre fundadora de la companyia La Calòrica i ha format part de la Kompanyia del Teatre Lliure fins al 2018. L'any 2019 va ser premiada amb el Premi de la Crítica en la categoria de millor actriu de repartiment pel muntatge *El temps que estiguem junts*, de la Kompanyia Lliure (2018).

En teatre destaquen les seves interpretacions als muntatges següents: *Àngels a Amèrica*, de Tony Kushner, dirigit per David Selvas (Teatre Lliure, 2018); *Topographies of paradise*, de Madame Nielsen, dirigit per Madame Nielsen i Alicia Gorina (Bergman Festival i Teatre Dramaten d'Estocolm, 2018); *El temps que estiguem junts*, de Pablo Messiez, dirigit per Pablo Messiez (Teatre Lliure, 2018); *Nit de reis*, de William Shakespeare, dirigit per Pau Carrió (Teatre Lliure, 2017); *Moby Dick*, de Marc Artigau, dirigit per Juan Carlos Martel (Teatre Lliure, 2017); *Revolta de bruixes*, de Josep M. Benet i Jornet, dirigit per Juan Carlos Martel (Teatre Lliure, 2016); *El Profeta*, de la companyia La Calòrica (Teatre Tantarantanana, 2016); *Sobre el fenomen de les feines de merda*, de Joan Yago, de la companyia La Calòrica (Teatre Tantarantana, 2015); *L'illa dels esclaus*, de P. de Marivaux, dirigit per Assun Planas (Teatre Principal de Palma, 2015); *Bluf*, de Joan Yago, dirigit per Israel Solà (Sala Beckett, 2014); *El triomf de la fonètica*, de Martí de Riquer, en una lectura dramatitzada dirigida per Israel Solà (Teatre Nacional de Catalunya, 2014); *Traduccions/Translations*, de Brian Friel, dirigit per Ferran Utzet (Biblioteca de Catalunya, 2014); *Auca del Born*, dirigit per Jordi Casanovas (Mercat del Born), i *La Nau dels Bojos*, de Joan Yago, dirigit per Israel Solà (Grec 2013 Festival de Barcelona), entre d'altres.

Isabel Rocatti actriu

Actriu que ha desenvolupat la seva trajectòria en teatre, cinema i televisió. Es va formar en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona i, posteriorment, ha ampliat la seva formació amb diversos cursos i tallers impartits per la Compañía Nacional de Teatro Clásico, Néstor Eider, Carol Rosenfeld, Bob McAndrew, Augusto Boal, Konrad Zshiedrich i Carles Alfaro, entre d'altres.

En teatre, destaquen les seves interpretacions a obres com *Tinta d'ambrosia 1 (poetes valencians)*, dirigida per Pau Carrió (2016); *El Florido Pensil-nenes*, dirigida per Fernando Bernués (2016); *Joc de miralls*, dirigida per Juan Carlos Martel (2015); *La ratonera*, dirigida per Victor Conde (2014); *Las chicas del calendario*, dirigida per Antonio Calvo (2012); *A pas* de Mario Benedetti, dirigida per Isabel Rocatti (2012); *La espera*, dirigida per Juan Carlos Martel (2012); *Sol sota el sol*, dirigida per Artur Trias (2010); *Petó públic*, dirigida per Rosa Mª Sardà (2009); *Leonci i Lena*, dirigida per Pep Pla (2007); *El amor del ruiseñor*, dirigida per Jorge Picó (2006); *Cuentos de los bosques de Viena*, dirigida per Joaquin Candeias (2006); *Una altra Ofèlia*, dirigida per Carlos Marchena (2006); *Comedias bárbaras*, dirigida per Bigas Luna (2003); *Lisístrata*, dirigida per Carles Santos (2003); *Una Alaska particular*, dirigida per Carles Alfaro (2003); *23 centímetros*, dirigida per Josep Mª Mestres (2000); *Ombra, proyección de un hombre*, de La Fura dels Baus amb direcció de Hansel Cereza (1999); *Anoche fue Valentino*, dirigida per Isabel Rocatti (1995); *L'altre*, dirigida per Carles Alfaro (1997); *L'hostalera*, dirigida per Sergi Belbel (1996); *El dinar* (Dene, Ritter, Boss), dirigida per Calixto Bieito (1993); *L'últim vals*, dirigida per Jordi Dauder (1993), i *Teledium* (1984) i *Virtuosos de Fontainebleau* (1985), produccions d'Els Joglars dirigides per Albert Boadella, entre d'altres.

En cinema, l'hem pogut veure a pel·lícules com *Estiu 1993*, dirigida per Carla Simón (2016); *La distancia más larga*, dirigida per Claudia Pinto Emperador (2012); *Tres dies amb la família*, dirigida per Mar Coll (2010), i *No me pidas que te bese porque te besaré*, dirigida per Albert Espinosa (2008), entre moltes altres.

Nombrosos premis avalen la seva trajectòria artística. D'aquests en destaquem els següents: Premi de les Arts Escèniques a la Millor Actriu per *Una Alaska particular* (2004), concedit per la Generalitat Valenciana; Premi de la Crítica per *Una Alaska particular* (2003), concedit pels Crítics dels Teatres de València; Premi Tirant a l'Actriu protagonista per *L'arbre de les cireres* (1999); Premi de la Crítica per *L'altre* (1998), concedit pels Crítics dels Teatres de València, i Premi a la Millor interpretació femenina, per *Estimat mentider* (1992), concedit per la Generalitat Valenciana i l'SGAE.

El Teatre Romea rep el suport de

fundacióromea
PER A LES ARTS ESCÈNIQUES

direcció: fèlix riera

el Periódico

FOCUS

Empreses patrocinadores

el Periódico

Institucions

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Mitjans de comunicació

CATALUNYA
RÀDIO

Venda d'entrades

teatreromea.cat

Informació general

Casa de nines, 20 anys després

Del 25 de juny al 28 de juliol

Horaris

De dimecres a divendres: 20.30 h

Dissabtes 18 i 21 h

Diumenges 18.30 h

Preus

A partir de 17€

Venda d'entrades

Taquilla Teatre Romea
teatreromea.cat

Preus especials per a grups a

Promentrada

promentrada.com

93 309 70 04

Contacte de premsa

Anna Casasayas i Albert López

93 309 75 38 - premsa@focus.cat

MOLT MÉS A

Teatre_Romea

#CasaDeNines20anysdesprés

DISTRIBUCIÓ

T. 93 309 75 38

www.focus.cat

Sergi Calleja

scalleja@focus.cat

Noemí Diaz

ndiaz@focus.cat